

Inhoudsopgave

.....

Voorwoord	13
1. Sterven is winst	21
<i>Allina – Tsjetsjenië</i>	
2. Genade zo oneindig groot	39
<i>Lee Joo-Chan en Timothy – Noord-Korea</i>	
3. Evangeliseren in het strafkamp	79
<i>Hea-Woo – Noord-Korea</i>	
4. Het vuur is de veiligste plaats	101
<i>Haik en Mehdi – Iran</i>	
5. Achmeds keuzes	125
<i>Achmed – Egypte</i>	
6. De reis naar vergeving	147
<i>Yarni, Theresia, Alfita en Noviana – Indonesië</i>	
7. Als ik naar Jezus kijk, zink ik niet	157
<i>Ruth – het Midden-Oosten</i>	
8. Geloven: hopen op wat je niet ziet	173
<i>Jan – Nederland</i>	

*Hij viel op de grond en hoorde een stem tegen hem zeggen:
‘Saul, Saul, waarom vervolg je mij?’*

Lucas (Handelingen 9:4)

Voorwoord

.....

Ik schrijf dit voorwoord in Jos, de hoofdstad van de Nigeriaanse deelstaat Plateau. Jos staat voor 'Jesus our Savior' (Jezus onze Verlosser), hebben enkele christelijke inwoners mij verzekerd. Het voelt raar om hier te zijn. In deze stad wonen niet alleen vredelievende mensen. Sterker nog, er zijn in deze omgeving mensen die mij dood willen hebben. Omdat ik uit het Westen kom. Omdat ik de lokale christenen wil bemoedigen. Omdat ik Christus toebehoor.

Enkele uren geleden kwam ik met de taxi in Jos aan. Het vliegtuig dat me van het zuidelijke Lagos naar het noordelijke Jos zou brengen, was al weg toen ik op het vliegveld kwam. 'We hebben de boekingsagent een bericht gestuurd dat de tijd was gewijzigd,' zei de man aan de incheckbalie. Het bericht heeft mij in ieder geval nooit bereikt. Dus nam ik het vliegtuig naar Abuja, van waar het vier uur kost om met de taxi naar Jos te rijden.

In Jos word ik hartelijk begroet door Nigeriaanse Open Doors-medewerkers. Bijna tussen neus en lippen door delen ze mee: 'Vanochtend is er een bomaanslag geweest op een kerk. Verschillende doden, vele gewonden.'

Een beklemmend gevoel bekruipt me. Christenvervolging is niet ver weg meer. Geweld voelt anders als het niet tot je komt via de e-mail, maar via de mensen zelf.

'Wat is er gebeurd?' vraag ik.

‘Twee mannen in een auto. Ze zijn op de kerk af gereden. Eén man is er op het laatste moment uitgesprongen, de andere ramde de kerk en liet de bom afgaan. Nog een geluk dat er slechts vier doden zijn gevallen, inclusief de zelfmoordterrorist.’

‘Hoe kwam dat?’

‘De bom zat achter in de auto. Op foto’s kun je zien dat alleen de motor bij de kerk ligt. De rest van de auto is naar achteren toe geëxplodeerd, dus niet de kerk in.’

Ik moet denken aan Jezus’ woorden die ik in het vliegtuig heb gelezen. In Lucas 21 voorspelt Hij aan zijn discipelen het einde van de huidige wereld. *Vóórdat* het zover is, zullen *ze jullie* vervolgen, waarschuwt Hij. Zijn volgelingen zouden voorgeleid worden aan koningen en gouverneurs omwille van Zijn naam. Ze zouden verraden worden door vrienden en zelfs familie. Sommigen zouden sterven. En toch belooft Jezus: ‘Geen haar van je hoofd zal verloren gaan.’

Is dat niet tegenstrijdig? En zouden de nabestaanden van de slachtoffers daar troost uit putten? vraag ik me af. Zou dit bijbelvers de woede van de christenjongeren die na de aanslag twee moslims doodden en verschillende winkels van moslims in brand staken, temperen?

Drie dagen geleden had ik een lunchafpraak met een kerkleider uit een ander deel van de moslimwereld. Daarna zou ik met hem naar de luchthaven gaan. Hij belde me een halfuur voor ik hem zou ontmoeten. Ik hoorde de spanning in zijn stem.

‘Jan, het spijt me, onze lunchafpraak kan niet doorgaan. Ik zit met een crisis die erg verontrustend is. Laten we om één uur afspreken en dan op weg naar de luchthaven praten.’

Ik stemde in en hing op. Ik wist nog niet dat het zwaard dat altijd boven de kerk in zijn land hangt, was neergedaald op de vrouw van een van zijn medewerkers. Dat zwaard heet ‘Wet op de Godslastering’. Een verschrikkelijke wet die iedereen verbiedt de islam of de profeet Mohammed te beledigen. Het is voldoende om iemand te beschuldigen. Bewijs is niet nodig. De politie moet handelen en doet dat ook.

‘Ze was gewoon aan het werk in haar dorp,’ zei de kerkleider toen hij even later in de auto het verhaal uit de doeken deed. ‘Ik weet niet waarom ze beschuldigd is of door wie.’ De telefoon ging en hij sprak met iemand uit zijn kerk. Hij zuchtte toen hij ophing.

‘Er is een demonstratie aan de gang in het dorp waar ze woont.’

‘Mensen die voor haar demonstreren?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Tegen haar. Collega’s van haar. De politie heeft haar waarschijnlijk gearresteerd om haar in veiligheid te brengen.’

Ik weet waarom. Het slachtoffer arresteren is makkelijker dan een menigte tegenhouden. Weer telefoon. Een kort gesprek ditmaal. ‘Oké, oké,’ zei hij alleen maar.

‘Haar man is niet thuis, de kinderen worden gelukkig goed opgevangen door mensen van de kerk. We brengen ze naar een ander adres. Ze zijn verschrikkelijk bang. Dit is wat er continu gebeurt. Wij hebben niet jullie luxe. We kunnen niet even achter ons bureau zitten om normaal te werken. Elk halfuur worden we gestoord door dit soort zaken. Soms vaker.’

Het klonk bijna beschuldigend, maar het was de frustratie die sprak.

‘Dit moet je zoveel pijn doen,’ zei ik.

‘Weet je, aan de ene kant willen we ons graag voor ons land en voor het Koninkrijk inzetten. We willen verschil maken. Maar soms denk je: wat heeft het voor zin? Ik moet een advocaat bellen.’

Hij liet de telefoon verschillende malen overgaan, maar kreeg slechts de voicemail. Nadat hij ophing, zei hij: ‘Het is rustig op de weg vandaag.’

‘Ja, dit is een goed moment op de dag om te rijden.’

Weer telefoon. Een advocaat was op weg naar het politiebureau toe. ‘Kun je het je voorstellen? Dat zo’n lieve vrouw nu op het politiebureau allemaal vragen moet beantwoorden? We moeten haar er vandaag nog uit krijgen. Ze mag niet de nacht in een cel doorbrengen, want dan wordt ze geregistreerd.’

‘En dan?’

‘Dan is haar leven voorbij.’

Ik begreep wat hij bedoelde. Als de aanklacht officieel was, werd ze vastgehouden totdat de rechter uitspraak deed. Dat kon jaren duren. En de gevangenen zijn absoluut geen pretje. Werd ze vrijgesproken, dan was ze voor de rest van haar leven gebrandmerkt als een godslasteraar. Ze zou moeten onderduiken of het land ontvluchten. Ja, ze moest er vandaag nog uit.

‘Ik hoop dat je nu weet hoe je voor ons moet bidden, Jan’, zei hij.

‘Ik weet wat ik moet bidden, maar ik weet niet hoe.’

Er viel een stilte in de auto. Ik zag hoe de kerkleider af en toe indommelde en zelf bad ik met de weinige woorden die ik kon vinden.

Vlak voor we aankwamen op Schiphol baden we ook nog samen (ik met mijn ogen open). Hij vroeg om wijsheid bij alle

betrokkenen en noemde ze bij naam. Hij sprak de woorden, maar het ontbrak ze aan kracht. Ik vroeg me af of mijn gebed wel overtuiging had, maar we wisten – nee, geloofden, – dat God de controle had.

Nu ik in Jos dit voorwoord schrijf en terugdenk aan de afgelopen week, besef ik dat ik in mijn jaren bij Open Doors niet alleen maar bemoedigd ben door de Vervolgde Kerk. Ik ben veel pijn en verdriet tegengekomen. Die pijn en dat verdriet zul je terugvinden in dit boek. Je zult veel vragen hebben en niet altijd een bevredigend antwoord krijgen.

Maar je zult hopelijk ook ontdekken dat waar Jezus is, hoop is. De vrouw over wie ik zojuist geschreven heb, kwam dezelfde nacht nog vrij en ze is met haar gezin herenigd.

Tegelijkertijd zit Asia Bibi op grond van eenzelfde wet nog in een Pakistaanse dodencel. Twee hooggeplaatste mannen die haar wilden beschermen, zijn vermoord. Hun moordenaars worden als helden vereerd. Maar wie weet wat er achter de tralies met Asia's hart is gebeurd? Nu alles van haar is afgepakt, heeft ze maar één ding dat ze kan vasthouden: de hand van Jezus. En ze getuigt van Zijn liefde, zoals vele vervolgte christenen dat doen.

Maar waarom de ene christen wordt gered uit een bepaalde situatie en de ander omkomt of gevangen blijft? Dat antwoord moet ik je schuldig blijven. We weten niet hoe ons leven afloopt, maar we mogen wel weten dat God altijd dichtbij is. Hij is soeverein, Hij is almachtig en alwetend. Hij is liefdevol in elke situatie.

Neem Ruth, een vrouw die je verderop in dit boek tegen zult komen. Terwijl ze in een vreemd land woonde, geldgebrek had,

haar man al jaren niet had gezien, fysieke en mentale klachten haar parten speelden en het niet zeker was of ze eindelijk veilig was voor de lange arm van haar welgestelde familie, vroeg ik haar: 'Hoe hou je het vol?'

En ze antwoordde zachtjes, maar zelfverzekerd: 'Ik ervaar diep vanbinnen vreugde.'

Maar er zal geen haar van je hoofd verloren gaan. Jezus heeft ons het eeuwige leven in het vooruitzicht gesteld en niets wat ons overkomt, kan dat veranderen. Jezus zelf heeft er voor moeten lijden om dat mogelijk te maken, maar Hij hield het vol vanwege de vreugde die voor Hem in het verschiet lag.

Ik bid dat de verhalen in dit boek je helpen om die vreugde te ontdekken zodat je geloof wordt versterkt.

Een laatste woord vooraf nog. Hoewel ik soms in de verhalen voorkom, gaat dit boek niet over mij. In essentie gaat dit boek zelfs niet over de vervolgte christenen die een hoofdrol spelen. De woorden die Jezus sprak tegen Saul op de weg naar Damascus echoën vandaag de dag nog steeds: 'Waarom vervolg je Mij?'

Vervolging is iets diep persoonlijk voor onze Verlosser. In de eerste plaats wordt Hij vervolgd. Hij is Overwinnaar, ook al lijkt het niet zo. In de getuigenissen in dit boek is de hand van God telkens te ontdekken. Het draait om Hem. Daarom eindigt elk hoofdstuk met bijbelse lessen uit de levens van de beschreven personen. We zien de Bijbel aan het werk en worden uitgedaagd ook zelf aan de slag te gaan.

Ik hoop dat je in dit boek een ontmoeting met de Vervolgde Kerk zult hebben. Dat kan leiden tot een confrontatie met je geloof. Je hoeft het niet eens te zijn met hoe christenen uit de

Vervolgde Kerk hun ervaringen duiden. De verhalen zetten ons vooral aan het denken. Geloven wij werkelijk en hoe ver durven we voor ons geloof te gaan?

Want ik ben gestorven door de wet en leef niet langer voor de wet, maar voor God. Met Christus ben ik gekruisigd: ikzelf leef niet meer, maar Christus leeft in mij. Mijn leven hier op aarde leef ik in het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en zich voor mij heeft prijsgegeven.

Paulus (Galaten 2:19-20)